

SPÔSOBILÝ PREDMET OBNOVY KONANIA

Konanie, ktoré sa skončilo vydaním rozsudku pre zmeškanie za splnenia všetkých zákonných predpokladov na jeho vydanie, sa prakticky nedá obnoviť, lebo súd žalobu neposudzoval vecne. Pritom nie je podstatné, že neskôr v inej veci s identickým základom bolo meritórne rozhodnuté inak. Takéto nové rozhodnutie netvorí novú skutočnosť pre konanie právoplatne skončené vydaním rozsudku pre zmeškanie ako procesnej sankcie za nesplnenie procesnej povinnosti. Preto, ak za týchto okolností všeobecné súdy žalobe na obnovu konania nevyhoveli, neporušili základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 369/2023 z 22. júna 2023)

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **SLOVNAFT, a. s.**, Vlčie hrdlo 1, Bratislava, IČO 31 322 832, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou **RUŽIČKA AND PARTNERS s. r. o.**, Vysoká 2/B, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Dana Nemčíková, proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 169/2020 a jeho uznesení č. k. 25 Cb 169/2020-76 z 13. októbra 2022 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 248/2022 a jeho uznesení č. k. 3 Cob 248/2022-102 z 27. februára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :**I.****Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 31. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 169/2020 a jeho uznesení č. k. 25 Cb 169/2020-76 z 13. októbra 2022 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 248/2022 a jeho uznesení č. k. 3 Cob 248/2022-102 z 27. februára 2023. Navrhuje napadnuté uznesenie okresného súdu a napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že občianske združenie – ... (ďalej len „občianske združenie“), ktorého cieľom činnosti je „podporovať a presadzovať ochranu životného prostredia so zreteľom na oblasť prípravy, výroby, predaja a spotreby palivových hmôt a alternatívnych palív a ich zdrojov a to osvetou, prezentáciami, workshopmi, a inými

propagačnými aktivitami“ (<https://ives.minv.sk/rmno>) sa siedmimi žalobami doručenými okresnému súdu v rokoch 2017 až 2018 domáhalo proti sťažovateľke, ktorej predmetom činnosti je výroba výrobkov z ropy a jej chemického spracovania – pohonné látky, mazivá, palivá, uhľovodíky a ich deriváty, plasty a výrobky z nich, anorganické produkty, prevádzkovanie čerpacích staníc a iné činnosti, úhrady (zaplatenia) pohľadávok z titulu existencie záväzkovo-právneho vzťahu pôvodných veriteľov (prevádzkovateľov čerpacích staníc) a sťažovateľky, ktorá im (ako obchodným zástupcom) nevyplatila odstupné podľa zmluvy o prevádzkovaní tej-ktorej čerpacej stanice,

3. Okresný súd rozsudkom pre zmeškanie č. k. 42 Cb 191/2018-272 z 29. novembra 2018 žalobe občianskeho združenia vyhovel po tom, čo uznesením uložil sťažovateľke povinnosť v určenej lehote písomne vyjadriť sa k žalobe a v tomto svojom vyjadrení uviesť rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva, a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak sťažovateľka túto povinnosť bez vážneho dôvodu nespĺnila, hoci bola o následkoch nespĺnenia takto uloženej povinnosti vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie riadne poučená, pričom uznesenie jej bolo doručené do vlastných rúk [§ 273 Civilného súdneho poriadku (ďalej aj „CSP“)]. Návrh sťažovateľky na zrušenie rozsudku pre zmeškanie okresný súd uznesením č. k. 42 Cb 191/2018-418 z 29. júla 2019 zamietol. Uvedené uznesenie okresného súdu bolo potvrdené uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 158/2019-453 z 27. marca 2020. Dovolanie proti uvedenému uzneseniu krajského súdu bolo odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obdo 77/2020 z 26. novembra 2020. Ústavného prieskumu uvedených rozhodnutí všeobecných súdov sa sťažovateľka nedomáhala.

4. Dňa 20. októbra 2020 sťažovateľka doručila okresnému súdu žalobu, ktorou sa domáhala obnovy konania vedeného pod sp. zn. 42 Cb 191/2018 z dôvodu, že okresný súd v identickej veci vedenej pod sp. zn. 42 Cb 30/2017 rozsudkom č. k. 42 Cb 30/2017-522 z 22. júla 2020 žalobu občianskeho združenia zamietol, keď vylúčil, že by mohlo ísť o obchodné zastúpenie a aj keby išlo o obchodné zastúpenie, občianske združenie v tomto konaní neuneslo dôkazné bremeno vo vzťahu k vzniku ním žalovaného nároku. Sťažovateľke ako úspešnej strane sporu okresný súd zároveň priznal proti občianskemu združeniu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Uvedený rozsudok okresného súdu bol potvrdený rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Cob 69/2021-606 z 26. januára 2023 (príloha ústavnej sťažnosti sťažovateľky vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 621/2023).

5. Okresný súd uznesením č. k. 25 Cb 169/2020-76 z 13. októbra 2022 žalobu sťažovateľky na obnovu konania vedeného pod sp. zn. 42 Cb 191/2018 odmietol a občianskemu združeniu ako úspešnej strane sporu priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Podľa názoru okresného súdu samotná existencia jeho rozsudku č. k. 42 Cb 30/2017-522 z 22. júla 2020 nemôže byť dôvodom na obnovu konania, keďže k rozdielnym rozhodnutiam vo veciach došlo procesnou pasivitou žalovaného a také konanie nemôže požívať právnu ochranu v tom zmysle, že súd by zasiahol do právoplatného rozhodnutia. Z právnych princípov vyplýva, že práva patria bdelym, a preto hoci došlo k právne rozdielnym záverom v dvoch identických konaniach, nie je daný dôvod na povolenie obnovy konania, keďže k vydaniu rozsudku pre zmeškanie vo veci vedenej pod sp. zn.

42 Cb 191/2018 došlo zavinením sťažovateľky a za súčasného splnenia všetkých zákonných predpokladov.

6. Na základe odvolania sťažovateľky, v ktorom namietla, že okresný súd neskúmal splnenie materiálnych podmienok na vydanie kontumačného rozsudku, krajský súd uznesením č. k. 3 Cob 248/2022-102 z 27. februára 2023 uznesenie okresného súdu č. k. 25 Cb 169/2020-76 z 13. októbra 2022 potvrdil ako vecne správne (§ 381 CSP), keďže v danom prípade neboli splnené dôvody obnovy konania taxatívne vymedzené v § 397 CSP. V čase rozhodovania rozsudkom pre zmeškanie okresný súd nemohol mať vedomosť, že žaloba v obdobnom konaní bude neskôr zamietnutá po jej meritórnom preskúmaní, a ani sťažovateľka mu nepreukázala také skutočnosti, na základe ktorých by sa nárok uplatňovaný žalobou javil ako neopodstatnený alebo nedostatočne preukázaný. Sťažovateľka nevyužila riadne a včas dostupné prostriedky procesnej obrany a útoku, a to sa snaží napraviť v opätovne vyvolanom konaní, čo je však v rozpore s účelom ustanovení o obnove konania. V prípade rozhodnutia vo veci rozsudkom pre zmeškanie súd posudzuje len splnenie procesných zákonných podmienok bez vykonania dokazovania, a preto ani prípadný neskorší rozsudok vydaný v obdobnej veci nemôže byť dôvodom na obnovu konania. Krajský súd zároveň rozhodol, že občianskemu združeniu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] zotrváva na názore, že rozsudok okresného súdu č. k. 42 Cb 30/2017-522 z 22. júla 2020 predstavoval dôvod prípustnosti obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 42 Cb 191/2018, ktorý preukazuje, že na vydanie kontumačného rozsudku okresného súdu č. k. 42 Cb 191/2018-272 z 29. novembra 2018 neboli splnené materiálne podmienky. V tejto súvislosti namieta, že na uvedený argument tvoriaci podstatu odvolania proti napadnutému uzneseniu okresného súdu jej krajský súd vôbec neodpovedal, pričom existencia rozsudku okresného súdu č. k. 42 Cb 30/2017-522 z 22. júla 2020 jej mohla privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Na podporu uvedených argumentov odkázala na uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 246/2019-14 z 11. júna 2019.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 169/2020 a jeho uznesením č. k. 25 Cb 169/2020-76 z 13. októbra 2022 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 248/2022 a jeho uznesením č. k. 3 Cob 248/2022-102 z 27. februára 2023 (body 5 a 6).

9. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že východiská rozhodovania ústavného súdu o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sú sťažovateľke známe (napr.

sp. zn. II. ÚS 79/06, sp. zn. I. ÚS 530/2019, sp. zn. IV. ÚS 372/2021 a iné), preto ich v danom prípade nepovažoval za potrebné opakovať.

10. Ústavný súd už uznesením č. k. I. ÚS 536/2020-19 z 1. decembra 2020 odmietol pre neprípustnosť ústavnú sťažnosť sťažovateľky (v obdobnej veci) proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 51 Cb 172/2018 a jeho rozsudku pre zmeškanie žalovaného (sťažovateľky) č. k. 51 Cb 172/2018-461 z 30. novembra 2018. V odôvodnení uvedeného uznesenia (bod 22) ústavný súd konštatoval, že „rozsudok pre zmeškanie je osobitným druhom súdneho rozhodnutia, ktorý slúži na realizáciu princípu procesnej ekonomie a predstavuje následok procesnej pasivity procesných strán v sporovom konaní. Z citovaného § 356 písm. b) CSP pritom vyplýva, že je jediným dôvodom prípustnosti odvolania proti rozsudku pre zmeškanie nesplnenie podmienok vyžadovaných zákonom na vydanie takého rozhodnutia. Pod týmto zákonným vymedzením treba rozumieť a) podmienky osobitne zakotvené pre vydanie tohto druhu rozsudku, a tiež aj b) procesné podmienky (podmienky konania) platné pre každé súdne konanie, za ktorých splnenia môže súd konať vo veci. Okrem osobitných podmienok stanovených zákonom pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného musia byť súčasne splnené aj všetky procesné podmienky (§ 161 CSP). Znamená to, že aj keby si žalovaný nesplnil svoje zákonné povinnosti, či už povinnosť vyjadriť sa k žalobe alebo povinnosť dostaviť sa na pojednávanie, nemôže súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, ak konanie trpí takým nedostatkom podmienky konania, pre ktorý musí byť konanie zastavené, resp. ak žaloba trpí takými vadami, ktoré bránia pokračovať v konaní. Ak napriek tomu súd rozsudok pre zmeškanie žalovaného vydá, existuje zákonný dôvod na podanie odvolania. Ak žalovaný podá len návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie z dôvodu, že z ospravedliteľného dôvodu zmeškal lehotu na vyjadrenie k žalobe, resp. pojednávanie vo veci (§ 277 CSP), bez toho, aby v zákonnej lehote súčasne podal aj odvolanie, nemá už možnosť v odvolaní proti uzneseniu, ktorým bol tento jeho návrh na zrušenie rozsudku zamietnutý, spochybníť existenciu podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie“ (bližšie k tomu *Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 1332 až 1337.*).

11. Ďalším uznesením č. k. I. ÚS 47/2020-14 z 28. januára 2020 ústavný súd odmietol pre neprípustnosť ústavnú sťažnosť sťažovateľky proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 158/2019 a jeho uzneseniu č. k. 3 Cob 158/2019-619 z 30. septembra 2019, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 51 Cb 172/2018-589 z 29. júla 2019 o zamietnutí návrhu sťažovateľky na zrušenie rozsudku pre zmeškanie okresného súdu č. k. 51 Cb 172/2018-461 z 30. novembra 2018. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdila, že „vyjadrenie k žalobe mala v určenej lehote pripravené, avšak čakala na ďalšie dôkazy, pričom dôvodom jej oneskorenia je, že sa snažila zaslať okresnému súdu úplné a detailné vyjadrenie, v ktorom sa podrobne vysporiada so všetkými tvrdeniami žalobcu“, keďže „v približne rovnakom čase sa mala vyjadriť v ďalších šiestich obdobných veciach, čo v určenej lehote nebolo objektívne možné vykonať“.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením okresného súdu

12. Postup okresného súdu v konaní o žalobe na obnovu konania (§ 397 a nasl. CSP) bol zavŕšený vydaním napadnutého uznesenia, proti ktorému bolo prípustné odvolanie. Uvedený opravný prostriedok sťažovateľka využila a krajský súd o ňom rozhodol uznesením č. k. 3 Cob 248/2022-102 z 27. februára 2023, čo viedlo ústavný súd k odmietnutiu ústavnej sťažnosti sťažovateľky v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu

13. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zastáva názor, že rozsudok okresného súdu č. k. 42 Cb 30/2017-522 z 22. júla 2020 vydaný po právoplatnosti rozsudku okresného súdu pre zmeškanie č. k. 42 Cb 191/2018-272 z 29. novembra 2018 (bod 3) predstavoval dôvod prípustnosti obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 42 Cb 191/2018, ktorý jej mohol privodiť priaznivejšie rozhodnutie v danej veci (bod 7).

14. Proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci [§ 397 písm. a) CSP].

15. Aby bola obnova konania prípustná, musí ísť vždy o skutočnosti a dôkazy, ktoré tu existovali už počas pôvodného konania, v zmysle judikatúry do vyhlásenia rozsudku... Pri rozhodnutiach, ktorých existencia bude dôvodom obnovy konania, pôjde o dve skupiny rozhodnutí. Jednak to budú rozhodnutia, ktoré strana bez svojej procesnej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní, napriek tomu, že reálne existovali, a jednak rozhodnutia nové, také, ktoré boli prijaté až po právoplatnom rozhodnutí veci. Druhý prípad predstavuje neskoršie rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, ktorú súd v pôvodnom konaní posúdil inak. Ak súd prejudiciálne posúdi otázku, o ktorej nemôže sám rozhodovať, a po právoplatnom skončení tohto konania orgán, do ktorého právomoci prejudiciálna otázka patrí, túto otázku posúdi odchyľne, pôjde o typický prípad dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP... S touto podmienkou súvisí aj ďalšia podmienka prípustnosti žaloby na obnovu konania, a to, že stranou oprávnenou podať žalobu na obnovu konania je len strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané. Preukázanie potenciálne priaznivejšieho rozhodnutia vo veci je procesným predpokladom pre povolenie obnovy konania. V žiadnom prípade však povolenie obnovy konania neprejudikuje rozhodnutie vo veci samej v novom obnovenom konaní, čo znamená, že ak súd aj obnovu konania povolí na základe pravdepodobne priaznivejšieho rozhodnutia vo veci, výsledky konkrétneho konania môžu tento pôvodný procesný predpoklad vyvrátiť a súd nemusí vyhovieť samotnému žalobnému návrhu po povolení obnovy konania (k tomu bližšie *Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol.* Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 1498 – 1503.).

16. V danej veci rozsudok okresného súdu č. k. 42 Cb 30/2017-522 z 22. júla 2020 o zamietnutí žaloby nemohol predstavovať dôvod prípustnosti obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 42 Cb 191/2018, pretože konanie, ktoré sa skončilo vydaním rozsudku pre zmeškanie za splnenia všetkých zákonných predpokladov na jeho vydanie (tak, ako tomu bolo v konaní sp. zn. 42 Cb 191/2018), sa prakticky nedá obnoviť z dôvodu, ako sa toho domáha sťažovateľka, lebo súd žalobu neposudzoval vecne a nie je pritom vôbec podstatné, že neskôr vo veci s identickým základom bolo meritórne rozhodnuté inak. Toto nové rozhodnutie netvorí novú skutočnosť pre konanie právoplatne skončené vydaním rozsudku pre zmeškanie ako procesnej sankcie za nesplnenie procesnej povinnosti. Taktiež je právne irelevantné, z akého dôvodu sťažovateľka túto svoju procesnú povinnosť nesplnila. Ak sa v približne rovnakom čase „mala vyjadriť v ďalších šiestich obdobných veciach, čo pre ňu v určenej lehote nebolo objektívne možné vykonať“ (bod 11 tohto uznesenia), nič jej napríklad nebránilo požiadať súd o predĺženie lehoty na vyjadrenie alebo inak prejaviť svoju aktivitu v rámci svojej procesnej obrany (§149 až 151 §), aby vydaniu rozsudku pre zmeškanie zabránila.

17. Ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia zistil, že krajský súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (Civilného sporového poriadku), ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno označiť za arbitrárne v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnuté uznesenie nereflektovalo ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky.

18. Krajský súd v napadnutom uznesení správne uviedol, že rozsudok pre zmeškanie (kontumačný rozsudok) ako osobitný druh súdneho rozhodnutia je vo svojej podstate sankciou za určité zákonom (procesným kódexom) vymedzené formy procesnej pasivity strán v sporovom konaní. Ak by sťažovateľka v sporovom konaní nebola pasívna, otázku opodstatnenosti žalobou uplatňovaného nároku by okresný súd posúdil sám (t. j. bez nutnosti sporové konanie prerušiť z dôvodu, že takúto otázku nie je oprávnený riešiť).

19. Neobstojí preto námietka sťažovateľky, že rozsudok okresného súdu č. k. 42 Cb 30/2017-522 z 22. júla 2020 predstavoval dôvod prípustnosti obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 42 Cb 191/2018. Pokiaľ neexistovalo rozhodnutie, ktoré sťažovateľka bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní (ako esenciálna podmienka prípustnosti obnovy konania), nemohlo jej prívodiť ani priaznivejšie rozhodnutie vo veci (druhá podmienka prípustnosti obnovy konania).

20. Pokiaľ sťažovateľka na podporu svojich argumentov odkázala na uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 246/2019-14 z 11. júna 2019, ústavný súd konštatuje, že nie je aplikovateľné na daný prípad pre skutkovú a právnu odlišnosť posudzovanej veci, v ktorej (iná) sťažovateľka namietala, že (iné) všeobecné súdy v (inom) konaní o zaplatenie finančnej čiastky z titulu náhrady hodnoty poskytnutých zariadení po ukončení zmluvy o poskytovaní elektronických komunikačných služieb, neaplikovali ustanovenia § 151 CSP upravujúce popretie skutkových tvrdení protistrany.

21. Postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 248/2022 bol zavŕšený vydaním napadnutého uznesenia, ktoré sťažovateľka mohla napadnúť dovolaním (§ 419 CSP), ktoré za zákonom stanovených podmienok je prípustné aj proti rozhodnutiu vydanom v konaní o žalobe na obnovu konania (m. m. I. ÚS 334/2021). Pokiaľ tak sťažovateľka neurobila, opätovne nevyčerpala dostupný opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej práv a oprávnených záujmov poskytoval.

22. Komplexným posúdením danej veci ústavný súd dospel k záveru, že medzi uznesením krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

23. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi závermi krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010, I. ÚS 380/2021).

24. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], ako aj pre neprípustnosť [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde].

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

26. V závere ústavný súd považuje za vhodné spomenúť, že s účinnosťou od 1. júna 2023 vstúpili do platnosti viaceré zmeny v organizácii všeobecných súdov, ich príslušnosti a obvodov (tzv. nová súdna mapa – zákon č. 150/2022 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s novými sídlami a obvody súdov v znení zákona č. 398/2022 Z. z., ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony). Podľa § 18n ods. 2 písm. c) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov prechádza od 1. júna 2023 výkon súdnictva z Okresného súdu Bratislava II v obchodnoprávných veciach na Mestský súd Bratislava III, ktorému bude toto uznesenie doručené.